

El català Antoni Nicolau forma part d'aquest col·lectiu que prepara el projecte museístic

Dinou experts estudien com fer un museu d'història d'Europa

I. A.
BARCELONA

Dinou directors de museus d'història dels països de la UE han començat a estudiar la viabilitat de crear un museu d'història d'Europa, un centre que no volen que sigui mediatitzat per interessos polítics.

La iniciativa l'ha llançat el president de l'Associació Internacional de Museus d'Història, el francès Laurent Gervereau, director del parisenc Museu d'Història Contemporània. Gervereau ha convocat divuit col·legues seus, tots ells directors de diversos centres de la Unió Europea (UE). La seva participació en el projecte la faran com a experts independents, no en representació dels respectius Estats.

Entre els escollits hi ha Antoni Nicolau, director del Museu d'Història de Barcelona. La resta de participants són Günter Güriegl (Viena),

Patrick Lefèvre (Brusselles), Peter Ludvigsen (Copenhaguen), Leena Arkio-Laine (Hèlsinki), Thomas Compère-Morel (Péronne, França), Christoph Stolz (Berlín), Hermann Schäfer (Bonn), Lorraine Knowles (Liverpool), Robert Crawford (Londres), Mazarakis (Atenes), Rosanna Maggao (Torí), Patrick Wallace (Dublín), Marie-Paule Jungblut (Luxemburg), Jan Ranse (Amsterdam), Raquel Henriques (Lisboa), Nanna Hermansson (Estocolm) i Andres Furger (Zuric).

La reunió preliminar, celebrada fa uns dies, va aplegar alguns dels implicats. La pròxima cita serà a París el 29 d'octubre. Els directors hi hauran d'anar amb els deures fets: és a dir, amb una opinió formada sobre com creuen que hauria de ser un museu d'història d'Europa, un centre que no es vol que sigui un mer instrument per justificar l'actual estructura comunitària, d'aquí l'afany de preservar la iniciativa al marge dels interessos polítics, siguin dels Estats, siguin de la mateixa UE.

La recerca de finançament dins les institucions europees, sense hipotecar l'anelhada independència del projecte, serà una de les primeres mesures a emprendre. De fet, el

mateix grup impulsor aspira a convertir-se en una mena de lobby a l'hora de fer força per a la conservació i difusió del patrimoni històric.

Les fórmules que hi ha sobre la taula són diverses, des de la creació d'un gran museu a l'estil tradicional -fet que

El 29 d'octubre vinent els experts, provinents de tot Europa, es trobaran a París per definir com haurà de ser el museu

obligaria a triar una ciutat i a aconseguir una col·lecció adequada i potent - fins a la invenció d'un espai virtual. Un precedent a tenir en compte és el de l'associació Museu Sense Fronteres, nascuda a mitjans dels anys 90 i que es dedica a organitzar exposicions en què allò que viatja no són les peces, sinó el públic.

Antoni Nicolau s'inclina per una opció que compagini les noves tecnologies, la difusió del patrimoni *in situ* i l'organització de grans exposicions itinerants. "Sembla difícil que els museus existents, i els Estats dels quals depenen, cedeixin peces pròpies, que haurien de ser rellevants, de forma indefinida, per crear aquest nou centre", reflexiona Antoni Nicolau.

Respecte al discurs, les discussions també estan en un estadi preliminar, tot i que una bona part dels dinou directors tendeix a potenciar l'època contemporània. En qualsevol cas, la voluntat és convidar estudiosos de disciplines i països diversos per consensuar al màxim la temàtica a tractar. "La gràcia de la cultura europea, com de la catalana, és que es va fent constantment; mai no està acabada: precisament això és el que hauria d'explicar el museu d'història d'Europa", apunta Antoni Nicolau, segons el qual seria preferible que es remuntés als precedents llunyans i que fos "com un xiclet", que en funció de l'època canvia de forma, és a dir, de referent geogràfic.

En els últims anys, en paral·lel amb el progressiu enfortiment de la unitat política europea, s'han anat celebrant exposicions d'esperit transnacional per recuperar les civilitzacions que hi ha en el substrat cultural dels actuals pobles del Vell Continent. Han destacat, en especial, les mostres del venecià Palazzo Grassi, com ara la dels celtes. L'última iniciativa museística en aquesta línia la conforma l'Any Carlemany, amb exposicions en diversos països al voltant d'aquell imperi europeu del segle IX.

Miquel Bezares retrata el món de les dones a 'Susannes'

J.C.
BARCELONA

"Em vaig proposar escriure un llibre sobre la virtut i em va sortir un llibre sobre les dones", diu Miquel Bezares per explicar el contingut del seu volum 'Susannes'.

Un llibre que ve avalat pel premi Bearn de narrativa 1998, dotat amb un milió de pessetes, que convoca anualment l'editorial que ha publicat el volum, la mallorquina Di7. Es tracta d'un premi que

arriba a la segona edició, nascut de la iniciativa privada, i que vol competir amb els clàssics premis mallorquins oficials, com el Ciutat de Palma.

El títol del llibre és una mena d'obsessió del seu autor. El seu primer volum de narrativa, que va publicar el 1991, ja es titulava *Susanna i l'estranger*. "Va ser després d'escriure aquest llibre que em vaig interessar per la història bíblica que hi havia darrere el nom". Aquesta recerca l'ha portat a escriure aquest recull de narracions, que tenen com a protagonista una Susanna o onze Susannes, ni el seu autor ho té gaire clar. "Em vaig proposar fer un llibre sobre la virtut i m'ha sortit un llibre sobre la dona", diu Bezares. Des d'aquesta perspectiva "sí que el llibre té una unitat". Una altra unitat del llibre: és per mirar, apte per a *voyeurs*.

Però el llibre té un altre punt unitari: "La figura bíblica de

L'escriptor mallorquí Miquel Bezares

Susanna és el seu leitmotiv", insisteix Miquel Bezares. Així els personatges masculins també són trets de la història bíblica, i Daniel, el salvador de Susanna, és protagonista de diferents contes. "Alguns personatges que són secundaris a la història bíblica, a *Susannes* tenen molta força", explica l'escriptor mallorquí.

Miquel Bezares forma part d'una nova fornada d'autors que estan sorgint de les Illes i que ja no miren tant Catalunya

com les generacions anteriors. Nascut a Lluçmajor el 1968, va publicar el seu primer llibre de poesia el 1987, *Cos de calitja*. Amb *Carnaval* va guanyar el premi Ciutat de Palma de poesia el 1989, i amb *Crònica d'un desfici*, el premi Josep Munteis 1991. Va debutar en narrativa amb *Susanna i l'estranger* i també ha publicat *Plaça d'Àfrica*. El crític Sebastià Alzamora diu que Miquel Bezares és un dels autors més preparats que hi ha a les Illes actualment.

Mor Joaquín Díez Canedo, editor de llibres prohibits a Espanya

Efe
MÈXIC

L'editor espanyol Joaquín Díez Canedo, exiliat a Mèxic des del 1941, va morir dissabte a l'edat de 81 anys, segons van informar els seus familiars. La seva tasca d'editor la va començar com a gerent de la prestigiosa editorial Fondo de Cultura Económica i la va continuar des del 1962 amb la seva pròpia editorial, Joaquín Mortiz. A la seva editorial va publicar llibres prohibits a Espanya d'autors com Rafael Alberti, Jaime Gil de Biedma, Juan Goytisolo i Max Aub, entre altres. Va ser editor també dels escriptors mexicans Octavio Paz, Carlos Fuentes, Jaime Sabines i Elena Garro. Díez Canedo va mantenir una bona relació amb els editors catalans Carles Barral i Víctor Seix.

Arquitectes de tot el món aproven les línies mestres de la professió

S.C.
PEQUÍN

El XX Congrés Internacional d'Arquitectura s'ha tancat amb l'aprovació de la *Carta de Pequín*, que recull les tendències que seguirà l'arquitectura mundial en el segle XXI. En els quatre dies que ha durat el debat, més de vuit mil arquitectes de cent països han coincidit en la necessitat que l'arquitectura del futur ha de respectar el medi ambient, les característiques regionals i buscar una harmonia entre l'home i la natura. Els arquitectes han definit la *Carta de Pequín* com un "mapa de carreteres" per prendre el pols a l'arquitectura en l'època de la informàtica.

Vint escriptors analitzen la influència literària de l'Alta Ribagorça

Maria Josep Codern
LLEIDA

Més de vint escriptors s'han reunit al Pont de Suert per debatre diferents aspectes literaris, dins de la VI Trobada d'Escriptors del Pirineu. En una taula rodona es va parlar sobre la influència de la comarca de l'Alta Ribagorça en la literatura. L'escriptor del Pallars Pep Coll va dir que l'Alta Ribagorça ha tingut una destacada influència en la literatura perquè al llarg de 200 anys han visitat la comarca i l'han recorregut escriptors importants, com ara Jacint Verdaguer, Josep Maria Espinàs o Camilo José Cela, i que aquests escriptors havien plasmat la impressió que els havia causat aquesta comarca en els seus llibres.